

Dar inspiracji

Zachęcanie innych

I baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków, uczynków, uczynków, uczynków – Hebr. 10:24-25.

Styczeń to doskonała okazja do tego, aby spojrzeć na swoje wnętrze i zastanowić się, jak poprawić wykorzystanie w Bożej służbie naszych zdolności i naturalnych darów. Jeżeli komuś wydaje się, że nie ma żadnej szczególnej umiejętności, warto zastanowić się, czy nie pomijamy wartościowego daru jakim jest zdolność inspirowania i motywowania innych.

Apostoł Paweł używa słów „baczmy” oraz „pobudzać” dla opisanego sposobu, w jaki możemy być bardziej aktywni w społeczności. „I baczmy jedni na drugich w celu pobudzenia się do miłości i dobrych uczynków, uczynków, uczynków, uczynków” (Hebr. 10:24). Określenie „pobudzać” pochodzi z greckiego słowa „paroxusmos” (Strong 3948), które oznacza „stymulować”. Zgodnie ze słownikiem Vine, dosłowne tłumaczenie tego fragmentu powinno brzmieć „do stymulowania (miłości)”.

Dzisiaj, zamiast słowa „prowokować” (jakie użyte jest w angielskim przekładzie, przyp. tłum.), możemy użyć słowa „inspirować”, aby oddać myśl św. Pawła. Biblia jest Słowem Bożym nie dlatego, że jest „natchniona przez Boga”, ale dlatego, że inspirowuje chrześcijan do pracy. Wyobraźmy sobie, że każdy z nas, choć nie jest apostołem, ma zdolność do inspirowania innych, tak jak czynił św. Paweł w swej posłudze. To nie jest dar ducha świętego, który był dany tylko Apostołom. Jest to wspólny dar dla wszystkich, którzy chcą go rozwijać. Dla niektórych, inspirowanie innych jest prostym i naturalnym zadaniem. Apostoł Paweł napomina wszystkich chrześcijan, aby używali tego daru.

Dar ten powinien być przede wszystkim używany w społeczności bratniej. Św. Paweł zaangażował się w służbę dla Pana po spotkaniu z uwielbionym Jezusem. Dzieło misyjne skierowane do pogan rozpoczął on pod wpływem innych apostołów. Dlatego też radził innym: „Nie opuszczając wspólnych zebrań naszych, jak to jest u niektórych w zwyczaju, lecz dodając sobie otuchy, a to tym bardziej, im lepiej widzicie, że się ten dzień przybliża” (Hebr. 10:25). Dla apostoła Pawła, inspirowanie innych było ważnym elementem posługi i w związku z tym zachęcał wszystkich do rozwijania w sobie również i tego daru.

Analizując przykład dany nam przez apostoła Pawła, rozważmy siedem sposobów, które możemy wykorzystać by inspirować innych.

Pytania

Pytania mogą nas ukierunkowywać. Nasz zmartwychwstały Pan postawił św. Pawłowi takie pytanie, gdy ten zmierzał do Damaszku: „Saulu, Saulu, czemu mnie prześladujesz?” (Dzieje. Ap. 26:14). Pytanie to było wymierzone w sam sens życia św. Pawła. Poruszyło to jego sumienie. Słowa te zainspirowały go na całe życie do służby i cierpienia dla Jezusa. Zadawanie pytań może być doskonałym sposobem aby pomóc innym znaleźć właściwą drogę, ponieważ aktywują one sumienie i mogą sprawić, że zawrócą ze złej drogi.

Kilka lat później, św. Paweł zadał apostołowi Piotrowi równie wnikliwe pytanie: „Jeśli ty, będąc Żydem, po pogańsku żyjesz, a nie po żydowsku, czemu zmuszasz pogan żyć po żydowsku?” (Gal. 2:14). To pytanie dotknęło sumienia św. Piotra. Apostoł Paweł wiedział, że Piotr miał dobre intencje i chciał uczynić dobrą rzecz. W ten sposób, zainspirował go do zmiany. Później, apostoł Piotr był wdzięczny za to Pawłowi i wyrażał się o nim nie inaczej jak „umiłowany brat nasz, Paweł” (2 Piotr. 3:15). Przenikliwe pytania, żadne w sposób łagodny i pełen miłości, mogą być bardzo efektywne.

Miłość

Miłość może wygrywać bitwy, które wydają się przegrane. „Miłość niech będzie nieobłudna. Brzydźcie się złem, trzymajcie się dobrego. Miłością braterską jedni drugich miłujcie, wyprzedzajcie się wzajemnie w okazaniu szacunku” (Rzym. 12:9-10). Być może, przyjęcie przez tych, których niegdyś prześladował, uświadomiło apostołowi Pawłowi moc miłości w inspirowaniu nowych początków. Św. Paweł żałował swej dawnej postawy i spotkał się z ciepłym przyjęciem ze strony swych nowych braci – Chrześcijan.

Miłość powinna dawać nam poczucie potrzeby. „Bo miłość Chrystusowa ogarnia nas, którzy doszliśmy do tego przekonania, że jeden za wszystkich umarł; a zatem wszyscy umarli” (2 Kor. 5:14). Greckie słowo przetłumaczone jako „ogarnia” to „synecho” (Strong 4912) i oznacza ono „trzymać razem, przymuszać”. Miłość Chrystusowa wyznacza kierunek naszego życia. Gdy okazujemy braciom naszą miłość, inspirowanie ich to do podobnego zachowania. Miłość nie jest barierą, ograniczającą nas w czynieniu tego, co chcemy, lecz siłą, która kieruje nas do innego celu, tak jak szyny wy-

tyczają trasę pociągu.

Nadzieja

Popularne powiedzenie głosi, że „Człowiek może żyć około czterdziestu dni bez jedzenia, około trzech dni bez wody, około ośmiu minut bez powietrza, ale tylko jedną sekundę bez nadziei”. Św. Paweł wiedział jakie jest znaczenie nadziei. Inspirował innych przypominając im nadzieję kierującą życiem wielkich bohaterów takich jak Abraham, który „wbrew nadziei, żywiąc nadzieję, uwierzył, aby się stać ojcem wielu narodów zgodnie z tym, co powiedziano: Takie będzie potomstwo twoje” (Rzym. 4:18).

Misja apostoła Pawła jest jednym z największych przykładów życia pełnego nadziei. „Abyśmy przez dwa niewzruszone wydarzenia, co do których niemożliwą jest rzeczą, by Bóg zawiódł, my, którzy ocaliliśmy, mieli mocną zachętę do pochwylenia leżącej przed nami nadziei. Jej to trzymamy się jako kotwicy duszy, pewnej i mocnej, sięgającej aż poza zastonę” (Hebr. 6:18-19). Ananiasz sam usłyszał, jakie zadanie Pan wyznaczył temu apostołowi: „mąż ten jest moim narzędziem wybranym, aby zaniósł imię moje przed pogan i królów, i synów Izraela; Ja sam bowiem pokażę mu, ile musi wycierpieć dla imienia mego” (Dzieje. Ap. 9:15-16). To dzięki nadziei apostoł był w stanie pocieszać innych braci za pomocą swych listów, choć sam był wówczas w więzieniu. Jego przykład jest nadzieją dla innych, a zatem i my powinniśmy postępować podobnie.

Spójność

Słowo „spójność” oznacza „całość” i odnosi się do całości danej osoby. Gdy Tymoteusz wzbraniał się podjąć służbę z uwagi na swój młody wiek, apostoł Paweł przypomniał mu wiarę jego matki i babci (2 Tym. 1:2-12). W ten sposób apostoł pokazał mu jego samego w kontekście trzech pokoleń dzielących tę samą wiarę.

Czasami trudno jest utrzymać spójność w kulturze o systemie wartości tak znacznie różniącym się od systemu wartości poświęconego chrześcijanina. Jednak szlachetne postacie, takie jak Nehemiasz, Józef i Daniel znaleźli się w podobnej sytuacji, a jednak zdołali zachować swą tożsamość dzięki silnej wierze w Jehowę. Każdy z nich znalazł łaskę u Boga i został wyzwolony z tragicznych okoliczności, w jakich się znajdował. Gdy ktoś jest zniechęcony lub przechodzi trudne doświadczenia, możemy posłużyć się przykładem tych postaci ze Starego Testamentu, aby pomóc mu utrzymać ducha poświęcenia (1 Kor. 10:11).

Moc

Moc duchowa pochodzi z miary ducha świętego ożywiającego nasz duchowy umysł. „Albowiem nie dał nam

Bóg ducha bojaźni, lecz mocy i miłości, i powściągliwości” (2 Tym. 1:7). Apostoł Paweł wiele razy mógł czuć się bezradny. Był rozbitkiem w głębinie morskiej. Był bity i więziony. Wiedział, że moc Boża okazywała się w życiu takich ludzi jak Józef i Daniel, którzy byli postawieni przed królami (1 Mojż. 41:14-49, Dan. 5:10-28). Kiedy Paweł został postawiony przed Feliksem i Festusem, wykazał się podobną duchową mocą jak Józef i Daniel.

Dziś, wielu stara się znaleźć sposobność wystąpienia naprzód i mówienia o swej wierze. Zachęcanie ich za pomocą przykładu życia św. Pawła może ich do tego zainspirować.

Cel

Cel dla Chrześcijan został opisany w Rzym. 12:1-2: „Wzywam was tedy, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście składali ciała swoje jako ofiarę żywą, świętą, miłą Bogu, bo taka winna być duchowa służba wasza. A nie upodabniajcie się do tego świata, ale się przemieńcie przez odnowienie umysłu swego, abyście umieli rozróżnić, co jest wolą Bożą, co jest dobre, miłe i doskonałe”. Poświęcenie rozpoczyna nowe życie polegające na transformacji. Wymaga to od nas umieszczenia życiowych niepokojów w określonym kontekście. Nasze doświadczenia nie mają na celu naszego zniechęcenia, lecz rozwinięcie nas jako Nowych Stworzeń.

Apostoł Paweł nigdy nie zatrzymał się w swym rozwoju, zmierzającym do osiągnięcia stanu dojrzałego Chrześcijanina. Powiedział: „Zmierzam do celu, do nagrody w górze, do której zostałem powołany przez Boga w Chrystusie Jezusie” (Filip. 3:14). To proste stwierdzenie określiło cel jego życia. Spowodowało, że jego jedynym celem było wykonywanie dzieła zleconego mu przez Boga. Przypominanie innym o słowach apostoła Pawła, że poświęcenie zaczyna, a nie kończy, życie Chrześcijanina, może zainspirować ich do wytrwania w czasie zmagania z trudami życia.

Historie

Historie stanowią dobre podsumowania i absorbują słuchaczy. „Napisane jest bowiem, że Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, ten zaś, który był z wolnej, na podstawie obietnicy. A to jest powiedziane obrazowo: oznaczają one dwa przymierza, jedno z góry Synaj, które rodzi w niewolę, a jest nim Hagar” (Gal. 4:22-24). Aby pomóc Galacjanom zrozumieć istotę przejścia z Wieku Żydowskiego do Wieku Ewangelii, apostoł Paweł użył alegorii opartej na historii Abrahama i jego rodziny.

Za pomocą alegorii i metafor, św. Paweł inspirował swych słuchaczy do połączenia swych duchowych umysłów z Bożymi zasadami. Wielkie historie wiary i postuszeństwa przekazane nam w Piśmie Świętym i

przykłady z życia naszych braci, mogą być regularnie opowiadane, pomagając każdemu z nas uczyć się zasad prawd biblijnych i rozwijać charakter.

Dar inspirowania innych może być używany bez przerwy, aby służyć naszym braciom. Życie apostoła Pawła i

jego pisma obfitują w przykłady, jak zastosować ten dar w służbie innym. Niech każdy z nas wypełnia swój obowiązek inspirowania innych do miłości i dobrych uczynków.

Todd Alexander